

Karen Rose
Moord voor mij

Band 1

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

Proloog

Port Union, South Carolina, augustus, een halfjaar eerder

Monica Cassidy had vlinders in haar buik. Vandaag was het zover. Ze had er zestien lange jaren op gewacht, maar vandaag zou er een einde komen aan dat wachten. Vandaag werd ze vrouw. Eindelijk. En werd het zo langzamerhand niet eens tijd?

Het drong tot haar door dat ze met haar vingers zat te wriemelen en ze dwong zichzelf daarmee op te houden. *Rustig, Monica. Er is niets om zenuwachtig over te zijn. Dit is zeg maar normaal.* En ál haar vriendinnen hadden het gedaan. Sommigen heel wat vaker dan één keer.

Vandaag is het mijn beurt.

Monica zat op het hotelbed en veegde het vuil van de sleutelkaart, die precies op de plek had gelegen waar Jason had gezegd. Ze huiverde en er verscheen een flauwe glimlach om haar lippen. Ze had kennis met hem gemaakt via internet en het had meteen geklikt. Ze zou hem gauw ontmoeten. *In levenden lijve.* Hij zou haar dingen leren. Dat had hij beloofd. Hij zat op de universiteit, dus hij was er vast heel wat beter in dan die lompe gasten die je probeerden te bepotelen als het tussen de lessen druk was in de gang.

Ze zou eindelijk als volwassene worden behandeld. Niet zoals haar moeder met haar omging. Monica sloeg haar ogen ten hemel. Als haar moeder haar zin kreeg zou ze op haar veertigste nog maagd zijn. *Maar goed dat ik slimmer ben.*

Ze grinnikte terwijl ze dacht aan alle stappen die ze had ondernomen om ervoor te zorgen dat niemand haar gangen van die ochtend kon nagaan. Niet één van haar vriendinnen wist waar ze was, dus konden ze ook hun mond niet voorbijpraten, als ze dat zouden willen. Ze zou weer thuis zijn, en stevig geneukt, voor haar moeder terugkwam van haar werk.

Hoe ging het vandaag, schat? zou mam vragen. *Hetzelfde als altijd,* zou Monica antwoorden. En zo gauw ze kon zou ze terugkomen. Want ze was verdomme zestien, en geen mens zou haar ooit nog vertellen wat ze moest doen. Er rinkelde een belletje en Monica zocht koortsachtig in haar tas op zoek naar haar mobiel. Ze haalde diep adem. Hij was het.

Ben je er? las ze.

Haar duimen trilden. *w8 op je. wBJ* ‘Ik wacht op je. Waar ben je?’ mompelde ze terwijl ze haar antwoord intoetste.

OKM. SZ. KZSM. HVJ., antwoordde hij. Zijn ouders keken mee, dacht ze, en ze sloeg haar ogen weer ten hemel. Zijn ouders waren net zo’n stelletje zeikerds als die van haar. Maar hij zou zo snel mogelijk ko-

men. Ze glimlachte. *Hij houdt van me.* Dit zou zo absoluut de moeite waard zijn.

Ik ook van jou, toetste ze in, en ze klapte haar telefoon dicht. Het was een oud mobieltje. Er zat niet eens een camera in. Ze was de enige in haar groepje zonder zo'n verdomde camera in haar mobiel. Haar moeder had er een. Maar had Monica er een? Nee. Mam was zo'n controlfreak. *Je krijgt een mobieltje als je betere cijfers haalt.* Monica snoof. *Als je eens wist waar ik was. Dan zou je je mond wel houden.* Ze ging staan, plotseling rusteloos. 'Mij behandelen als een godvergeten kind,' mompelde ze boos, terwijl ze haar tasje van het dressoir pakte en in de spiegel staarde. Ze zag er goed uit, elk haartje zat op z'n plek. Ze zag er zelfs knap uit. Ze wilde mooi zijn voor hem. Nee, ze wilde héét zijn voor hem. Monica rommelde in haar tasje en haalde de condooms tevoorschijn die ze van haar moeders oude, nooit aangetaste voorraad had gepikt. Maar ze waren nog niet voorbij de uiterste houdbaarheidsdatum, dus konden ze nog worden gebruikt. Ze keek op haar horloge.

Waar bleef hij? Als hij niet gauw zou komen, kwam ze nog te laat thuis.

De deur ging piepend open en ze draaide zich om, met de katachtige glimlach waar ze zo op had geë oefend stevig om haar lippen. 'Hé, hallo.' Toen verstijfde ze. 'Jij bent Jason niet.'

Het was een politieman en hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat ben ik niet. Ben jij Monica?’

Monica stak haar kin in de lucht. Haar hart ging tekeer. ‘Wat gaat jou dat aan?’

‘Je hebt geen idee hoeveel geluk je hebt. Ik ben hulpsheriff Mansfield. We volgen je “vriendje” Jason al weken. Je “vriendje” is in werkelijkheid een viespeuk van negenenvijftig.’

Monica schudde haar hoofd. ‘Echt niet. Ik geloof er niks van.’ Ze rende naar de deur. ‘Jason. Wegwezen, het is een val! Het is politie!’

Hij pakte haar bij de schouder. ‘We hebben hem al aangehouden.’

Monica schudde opnieuw haar hoofd, langzamer dit keer. ‘Maar hij heeft me net een sms’je gestuurd.’ ‘Dat was ik, met zijn telefoon. Ik wilde er zeker van zijn dat je hier was en dat je niets was overkomen.’ Zijn gezicht werd zachter. ‘Monica, je hebt echt veel geluk gehad. Er lopen zo veel figuren rond die op jacht zijn naar meisjes zoals jij en daarom net doen of ze jongens van jouw leeftijd zijn.’

‘Hij zei dat hij negentien was. En student.’

De hulpsheriff haalde zijn schouders op. ‘Hij heeft gelogen. Kom, pak je spullen. Ik breng je naar huis.’ Ze deed haar ogen dicht. Ze had op televisie wel eens zulke verhalen gezien en haar moeder hief elke keer waarschuwend haar vinger. *Zie je?* zei ze dan. *Overal*

lopen van die smeerlappen rond. Monica zuchtte. *Dit kan niet waar zijn.* ‘Mam vermoordt me.’ ‘Beter je moeder dan die maniak,’ zei hij op vlakke toon. ‘Hij heeft al eerder vermoord.’ Monica voelde hoe het bloed uit haar gezicht trok. ‘Echt waar?’ ‘Zeker twee keer. Kom. Moeders vermoorden je nooit echt.’ ‘Weet jij veel,’ mompelde ze. Ze greep woedend haar tas. *Ik ben zó de lul.* Ze had haar moeder altijd al overdreven beschermend gevonden. *Ze sluit me op en gooit de sleutel weg.* ‘O, mijn god,’ kreunde ze. ‘Dat moet mij weer overkomen, hoor.’ Ze liep met de hulpsheriff mee naar een burgerauto. Ze zag het licht op het dashboard toen hij de passagiersdeur opendeed. ‘Stap in en doe je gordel om,’ zei hij. Ze gehoorzaamde gedeprimeerd. ‘U kunt me gewoon naar het station brengen,’ zei ze. ‘U hoeft het mijn moeder niet te vertellen.’ Hij wierp haar alleen maar een geamuseerde blik toe voor hij haar portier dicht sloeg. Hij ging achter het stuur zitten en haalde een fles water tevoorschijn van achter de voorbank. ‘Hier. Probeer te ontspannen. Wat is nou het ergste wat je moeder kan doen?’ ‘Me vermoorden,’ mompelde Monica terwijl ze de dop van de fles draaide. Ze sloeg gulzig een derde

van de inhoud achterover. Ze had zich niet gerealiseerd dat ze zo'n dorst had. Haar maag rommelde. En honger. 'Kunt u even bij de Mac bij de snelweg stoppen? Ik heb de hele dag nog niet gegeten. Ik heb zelf geld.'

'Natuurlijk.' Hij startte de auto en reed de weg op die naar de snelweg voerde. In een paar minuten had hij de afstand afgelegd die haar die ochtend een uur had gekost nadat haar laatste lift haar had afgezet bij het benzinstation bij de afrit.

Monica kneep haar ogen samen toen de wereld begon te draaien. 'Hola. Ik moet meer honger hebben dan ik had gedacht. Daar is een...'

Ze keek hoe de gele bogen achter hen in de verte verdwenen toen hij de snelweg op draaide. 'Ik moet wat eten.'

'Je krijgt later wel wat,' zei hij kil. 'Nu moet je gewoon je mond houden.'

Monica probeerde de deurkruk beet te pakken, maar haar hand weigerde dienst. Haar lichaam weigerde dienst. *Ik kan me niet bewegen.*

'Je kunt je niet bewegen,' zei hij. 'Maak je niet druk. De drug werkt maar tijdelijk.'

Ze kon hem niet meer zien. Ze had haar ogen dichtgedaan en nu kon ze ze niet meer open krijgen. *O god. O god. Wat gebeurt er?* Ze probeerde te gillen, maar kon het niet. *Mam.*

‘Hoi, met mij,’ zei hij. Hij pleegde een telefoontje met zijn mobiel. ‘Ik heb haar.’ Hij lachte zachtjes. ‘O, ze is heel knap. En het zou best kunnen dat ze nog maagd is, zoals ze de hele tijd heeft beweerd. Ik kom haar nu brengen. Zorg dat mijn geld klaarligt. Contant, zoals altijd.’

Ze hoorde een geluid, een vreselijk gejammer, en wist dat het uit haar eigen keel kwam.

‘Je had naar je mama moeten luisteren,’ zei hij spottend. ‘Nu ben je van mij.’

Hoofdstuk 1

Ridgefield House, Georgia, vrijdag 2 februari,
13.30 uur

Het geluid van Bobby's mobiele telefoon maakte abrupt een einde aan hun spelletje schaak. Charles wachtte even, zijn wijsvinger boven zijn koningin. 'Moet je opnemen?'

Bobby keek op het schermje wie er belde en fronste het voorhoofd. Het was Rocky, die met haar privé-telefoon belde. 'Ja. Neem me niet kwalijk.'

Charles gebaarde dat het niet gaf. 'Ga alsjeblieft je gang. Wil je dat ik de kamer uit ga?'

'Doet niet zo raar.' Bobby vroeg in de telefoon: 'Waarom bel je?'

'Omdat Granville mij belde,' zei Rocky gespannen. Op de achtergrond klonken weggeluiden. Ze zat in haar auto. 'Mansfield is samen met hem bij de rivier. Mansfield kreeg een sms'je van Granville waarin stond dat Daniel Vartanian van het product af wist en dat hij in aantocht is met de politie. Granville zegt dat hij dat bericht niet heeft gestuurd. Ik geloof niet dat hij liegt.'

Bobby zei niets. Dit pakte veel slechter uit dan verwacht.

Na een ogenblik stilte voegde Rocky er aarzelend

aan toe: ‘Vartanian zou ze nooit gewaarschuwd hebben. Die zou gewoon met een arrestatieteam zijn komen opdagen. Ik... Ik geloof dat we te laat waren.’ ‘Wij waren te laat?’ vroeg Bobby scherp, en er viel een stilte.

‘Oké,’ zei Rocky zachtjes. ‘Ik was te laat. Maar wat gebeurd is, is gebeurd. We moeten ervan uitgaan dat de plek aan de rivier te gevaarlijk is geworden.’

‘Kut,’ zei Bobby binnensmonds en hij trok een gezicht toen Charles bestraffend zijn wenkbrauwen optrok. ‘Ga er via de rivier vandoor, niet over de weg. Het laatste wat je wilt is de politie tegen het lijf lopen terwijl je aan je stutten wilt trekken. Bel Jersey. Die heeft wel vaker een lading voor me vervoerd.’ ‘Granville heeft hem al gebeld en hij is onderweg. Het probleem is dat we er maar zes in zijn boot kwijt kunnen.’

Bobby keek kwaad. ‘Jerseys boot is groot genoeg om er met gemak twaalf in het ruim te kunnen prop-pen.’

‘Die boot is ergens anders. Dit is het enige vaartuig dat hij beschikbaar heeft.’

Verdomme. Bobby wierp een blik op Charles, die aandachtig zat te luisteren. ‘Vernietig wat je niet mee kunt nemen. Zorg ervoor dat je niets achterlaat. Goed begrepen? *Er mag niets achterblijven!* Gebruik de rivier als je geen tijd hebt om iets anders te regelen.